

M. ŞEHMUS GÜZEL

ÖYKÜLER
YEDİSİBİR YERDE

**ÖYKÜLER
YEDİSİBİR YERDE**

M. ŞEHMUS GÜZEL

İlk sunumu : Ekim 2019

Yapıt : M. Şehmus Güzel

Teknik Yönetmen ve kapak: Ferruh Dinçkal

Dizgi : MŞG

Sayfa Düzeni : MŞG

İSBN : Belki gelecek. Belki gelmeyecek. Zamana bağlı.

Bu yapıtın yayın hakları yazarına aittir.

Kitaptan edinmek için iletişim : Gerekirse. Şimdilik ekitap.ayorum.com deyin, tıklayın, “ indirin ”, götürün. Hediyemizdir.

Çok kısa SUNU

Öykünün sunuya ihtiyacı olmaz. Öykü öyküdür. Kendi kendine yeter. Nâzım Hikmet'in şiir yerine “ öykü ” kelimesini kullanması boşuna değil.

Öykü kendi kendine yeter evet, çünkü bir çırpıda okunur. Sindirilir. Sevinir veya üzülürüz ama hepsi bir anda olur-biter. Bu da bize yeter.

Burada değişik tarihlerde yazılmış, kimi yayınlanmış, kimi ilk kez görücüye çıkan yedi öykümü takdim ediyorum : Yedisibiryerde. İşte başlıyoruz : Çıglık'la.

ÇIĞLIK

“ Derin uykumdan aniden sıyrıldım, eşimin akıl almaz çılgınlıklarıyla. Korku ve heyecandan gözlerimi açar açmaz suratımın orta yerine saplanmak üzere ucu sipsivri kasap bıçağını gördüm ve nasıl olduysa oldu başımı ve suratımı yastığın soluna atabildim, can kurtarma derdi neler yaptırmaz insana. İnsana. Panik poyrazı esiyor yatak odamızda. Başımı ve suratımı kurtardım ama yastık sizlere ömür : Kuş tüyleri odada uçu uçuverdiler. Bunları, doğrusunu isterseniz, olaydan epey sonra anımsayabiliyorum, birbiri peşine sıralayabiliyorum. Yoksa o anda ne olup bittiğini anlayacak, kayıtedebilecek veya hele “ yazacak ” durumda hiç değil(d)im. Yastığı kurtaramadım. Yastık paramparça. Döşek te nasibini aldı. Birkaç bıçak darbesi de onun “ hakkına düştü ” (!!!) Ama kan yok. Önemli olan da bu. Eşim ne iyi ki tüy siklet, iki üç hamlede derdest edebildim, bıçağı nedeni bilinmez bir biçimde duvara doğru sallamasından sonra ve başını şiddetle duvara vurmak üzereyken hemen önce, o minik başını ille duvara vurmak için sallayadururken. Bağırıp çağırmalarına, anlaşılması ve çevirisi nâ-mümkün küfürlerine, çılgınlıklarına kulak asmadan, nazikçe ve canını

yakmamaya özen göstererek, ellerini bağlamak zorunda kaldım. O anda elime geçen ne varsa onunla. Sonra ayaklarımı, yoksa tepinip duracaktı, zembereği boşanmış yada cereyana kapılmış oyuncak bebekler gibi, ayaklarını sağa sola, masa, koltuk ve sandalyelere vurup canını açıtmasından korktum. Susması için çare yok. Ne yapmalı ? Ağzına bir tenis topu mu koymalı ? Oha ! O kadar da olmaz. Ayıp. Bir elma mı ? O da olmaz. Yorulana kadar bağırıp çağırmasına engel olamazdım, olmadım da. Hem böylece “ içindekileri ” çıkarması da iyi oldu. Bu benim sevdiğim kadın mı ? Hani adına şiirler yazdığım, güzel gözlerine bakıp bakıp uzaklara çookkkk uzaklara “ gittiğim ” ... Gölgede unuttuğum. Evdeki demirbaşların arasında, yanında, “ içinde ” kendi başına terkettiğim sevgilim mi ? İş, metro, “ dodo ”/uyku sarmalında esir olup, özümle birlikte tutsak ettiğim canım, cananım mı ? Sorular peşpeşe ta yüreğimden vuruyor. Birden gözüm çalar saate takılıyor. Gecenin üçü. Ne yapmalı ? Anne ve babama ve teyzeme telefon etmeliyim diyorum. Önce teyzem Pat’ı arıyorum. Adı Patricia ama biz kısaca Pat diyoruz. Psikiyatrdır, hallerimizden anlar, bir çare bulur, bir yol önerir diye. Pat her zamanki gibi cin, leb demeden leblebiyi anladı ve : “ Hemen acil servisi ara. Merak etme. Ben hızla yola çıkıyorum, bir saatte varırım ” diyerek telefonu kapadı. Pat, mutfakta kahve makinasını fişe takılı unutup, evinden çıkıyor, atlıyor otomobiline ve saatte 130-140 ile gazlıyor ... Birazdan bunları o bana anlattı. Sonra anne ve babama telefon ettim. Keşke aramasaydım. Annem uyku ilaçıyla, babam dün gecenin şarabıyla sersem. Ne

söylediğimi anlamadılar ve saçmalamaya başladılar bile. Pes ! Yanlış kapıyı çaldığımı bir kez daha anladım. Telefonu kapadım. Acil servisi aradım ...

Acil servisten iki erkek, bir kadın, ambulans, takım-taklavatla geldiler. Baktılar. Sesi soluğu kesilmiş, sanki bütün kanı akıp boşanmış, bembeyaz yüzlü, bembeyaz vücutlu, yeşil ve az bulutlu gözleri koskocaman açık, ağzı kupkuru eşimi aldılar. Ben de onlarla gittim ... Eşimi bu saatte yalnız bırakacak adam mıyım ? Değilim ...

Eşim şimdi “ Akıl ve Ruh Hastalıkları Hastanesi ”nde gözetim altında. Eşim, çözemediği ve çözemedikçe abarttığı binbir sorunun esiri. Yıllarca kapalı kaldı. Aklını çaldı.

Ben ölseydim eşim arkamdan ağlar mıydı ? Bu soruyu sormamın yersizliği pek açık artık. Değil mi ? Doktorlara kalırsa eşimin gözetim altında kalması “ bir parça sürebilir ”. Bense kendimi denetim ve özgözetim altına aldım. Ya ben de delirirsem. Ya ben de zaten deliysem. Eşime yaptıklarına bakılırsa belki anadan doğma deliyim. Pat ve doktorlar “ merak etme delilik bulaşıcı değil ” diye beni ikna etmeye ve sakinleştirmeye çabaladılar. Ama beni kandıramadılar. Eşim örneğin mini minicik, tatlı sudan daha tatlı, balık etli, lokumdan yumuşak, şekerden şeker, güzelmigüzel, sevecen,

şirin, dokunmaya korkarsın türündendi, ama bak nasıl aniden delirdi ? O delirdiyse ben de delirebilirim. Belki ben şu an zaten deliyim. Ama o kadar deli arasında kimse farkına varamıyor olmalı.

(...)

Terden sırsıklam uyanıyorum. Böyle de rüya mı olur diye, “ yönetmene ” ters ters bakıyorum. Yönetmense bana daha beterinden beter bakıyor ve “ Bana bakacağına kendine ve şimdiye kadar yaptıklarına bak ! ” diyor. Aaa adama bak be. ”

Sevgili okuyucularım, bıyıklılar ve bıyıksızlar, durum vahim, bu nedenle uyarmak için şuraya not düşüyorum yine de :
Dikkat ! Dikkat ! Delilik kapı(mız)da. Hem bugün veya yarın, mutlaka pek yakında, zamanı gelince, kadınlar günü kutlanacak. Sakın unutmayın : Kadınları(mızı)n çığlığını.
Şimdiden tedbirinizi alın : Uyanır uyanmaz hemen mutfağa doğru savrulun ve bugün de sabah kahvaltısını siz hazırlayın. Hani değişiklik olsun diye. Bu kadarıyla kimse size “ ayol bizimki delirdi mi ne ? ” demez (!) Söz ! Deli sözü.

NARKİSSOS

Hem seviyor kendini. Kendine hayran hem de.

Kendini seviyor ve kendinden nefret ediyor.

Ne dersen de, ne anlattırsan anlat, kendisinden başkasını duymuyor.

Kimi getirirsen getir kendisinden başkasına “ kapalı ” ...
Kendi “ aksinden “, kendi görüntüsünden başkasını görmüyor.

Latince narcissus. Eski ve yeni Yunancada narkissos. Türkçeye nasıl çevirmeli ? Kendi kendine hayran desek nasıl olur ? Veya sadece narsist ? Kendini seyire fena halde meraklı. Kendini seyire fena halde düşkün. Kendini seyrede seyrede kendine (k)aşık olan. Evet başka tanımlaması da namümkün. Kendine özel özen gösteren “ deli “. Kendi kendine, “ özüne ” aşık bir “ çatlak “ ... Bir tür hastalık : Yani narcissisme. Narsizm. Bireycilikle yanyana. Ama ondan daha beter aynı zamanda.

Evet narsist bireylerden oluşan ve bizzat kendisi de fena halde narsist olan bir toplumda yaşadığımız maalesef gerçek. Yalın, yapyalın bir gerçek.

Doğru.

Ama bakıyor bakıyor ama olmuyor : Suda bakıyor olmuyor. Times'de olmuyor. Seine'de olmuyor. Ren'de olmuyor. Marmara'da olmuyor. Aynada bakıyor olmuyor : Ne orada ne burada ne şurada. Olmuyor. Olmuyor ve olmuyor. Narsist bir türlü ve hatta asla çiçeğe dönüşemiyor/dönüşmüyor. Evet, ve neredeyse maalesef diyeceğim, kendisi olarak kalıyor : Saçlar dökük, tek saç kalmış canavar yani karşısındaki. Kendi aksi. Kendi görüntüsü bu. Bu bir felaket. “ Keşke bıyığımı kesmeseydim “ diyor ama kestirmiş bir kez. Artık çok geç. Geç. Geçiyoruz.

Ve kıskanç. Kendine ve kendi ününe düşkün. Kendi “ olanaklarından “, kendi çıkarlarından başka şeyle asla uğraşmıyor. Uğraşamıyor. İstese bile. Uğraşamıyor tamam mı ? Asla. Asla ilgilenmiyor. Asla. Kendinden başkasına evet kapalı. Kapkapatlı. Kendi çıkarlarından ötesine kapalı. Kapalı evet. Kapı, pencere : Duvar.

Herşeye tek başına ve sadece kendisi sahip olmak istiyor. Tek başına ve herşeye. Her konuda ve her alanda tek-el yaratmak için can atıyor. Can ! Tek-elçi. Tek-el ve tekil.

Gülteni, tebessüm edeni bile, kıskanıyor. Elinden gelse gülen birine “ Neden gülüyorsun ? “ diye soracak, biraz kırgın ve epeyce kızgın bir biçimde. Soruyor da zaten kimi kez. “ Nazı geçenlere “. Başabela !

İlle komşunun tavuğunu kaz görecektir. Evlenenin evlenmesini, otomobil sahibi olanın otomobilini ve/veya markasını ya da

modelini, farını veya bilmemesini kıskanacak : Elinde değil. Mutlaka kıskanacak. Çünkü kıskanç. Evlad sahibi olanın çocuklarını kıskanacak. Kendi evladıyla asla ilgilenmeden. Ve tahtadan veya metalden bir duvarlığın arkasına saklanacak : Görülmeden (görülmediğini sanarak) görmeye çabalayarak. Ama görülecek ve yakalanacak. Eller yukarı lan ! Eller yukarı ! Ama hiç önemli değil yakalanmak ve mutlaka onuncu köyden de kovulmak: O çünkü hiç bir şey olmamışcasına yoluna devam edecek, “ yağmur yağıyor “ diyecek yüzüne tükürdüğünde, hatta “ kurban “ rolü bile oynayacak : Narsızmda ve kıskançlıkta sınır yok çünkü. Ama sınırları geçmemiz lazım. Geçmeliyiz. Geçiyoruz.

Ve hırsız : Kendisine ait olmayanı sahiplenen. Söyleneni kendine mal edip söyleyen. Havada uçuşan sözçükleri, cümleleri, analizleri, yorumları ve herşeyi kendi malı sanıp satan. Yineleyen. Kurnazlıkla. “ Çaktırmadan “. Ve asla yakayı elevermeden. Saman altından su yürütürcesine.

Ama eller yukarı narkissos, kıskanç ve hırsız, eller yukarı ! Yeter mi ?

Bilemiyorum.

AMA ŞU AÇIK: KİM OLURSA OLSUN İNSANLARLA İLİŞKİLERİMİZDE SUKUT-U HAYALE UGRAMA ŞANSIMIZ HER ZAMAN ÇOK YÜKSEK. AMA MORALİMİZİ BOZUP İŞLERİ AKSATMAK ŞANSIMIZ VEYA LÜKSÜMÜZ SIFIR. EVET RESMEN SIFIR: HER DURUMDA OKUMAK, ARAŞTIRMAK, YENİDEN

OKUMAK, ÇALIŞMAK, ÇALIŞMAK VE YİNE ÇALIŞMAK VE ELBETTE YAZMAK NÖBETİNİ TUTMAMIZ LAZIM. YAZ KIŞ SONBAHAR İLKBAHAR SABAH AKŞAM VE GECE SABAH YAZMAK.

ELBETTE TAVSİYE FASLINDA ŞUNU DA EKLEMELİK GEREK: İNSANLARLA İLİŞKİLERİMİZDE ARAYA BİR GÜVENLİK MESAFESİ KOYMAK (FRANSIZCASIYLA DİSTANCE DE SECURİTE) ŞART. KİMİ ŞEYLERİ RELATİVİSER (GÖRECELİ KILMAK) DE GEREKİYOR: EVET GÖRECELİ KILMAK : YANİ ZAMAN ZAMAN “ EH, DEMEK Kİ BİZİM İNSANLARIMIZ DA BÖYLE NE YAPALIM ? “ DEYİP, YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ SÜRDÜRMEK GEREK. YOL UZUN, YOLCU AZ. AZ OLAN YOLCULARIN BİRBİRLERİYLE HIRLAŞMASI DA KAÇINILMAZ OLABİLİR. AMA BU BİLE YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ DURDURMAMALI ...

GÖNLÜMÜZÜ KENDİMİZE VE AŞK(LAR)IMIZA SAKLAMALİYİZ DEMEK İSTİYORUM SONUÇTA. AŞKLAR ÇOĞUL ÇÜNKÜ BİR İNSANLA BİRLİKTE BİR HAYVAN (BU SÖZÇÜK YERİNE DAHA İYİSİNİ BULAMADIĞIM İÇİN ÜZÜLDÜM ANİDEN), BİR BİTKİ, BİR ÇİCEK VE BİR AĞAÇ SEVMEK TE MÜMKÜN.

GÖZLERİM KAPANIYOR, ARTIK UYUMAM ŞART. HARFLER ANİDEN BULANIKLAŞTI ... AAAA UYUYORUM HERHALDE.

ÇİĞDEM VE HAKKI

Hakkı minik sırt çantasını her zamanki gibi huzur ve barış içinde hazırladı. Kitaplar önce, sonra iki tişört ve yedek bir pantolon. Hepsisi bu kadar. Sirtında keten bir çeket, bir tişört, bir gömlek, bir pantolon. Ayakkabısı sıradan bir tenis, hesaplı tarafından. Hakkı marka sevmez. Çiğdem'i sever. Samsun'da aynı fakültede, aynı sınıfta, aynı anfiye, aynı sırada dirsek dirseğe. En güzel anıları kantinde bir simit bir çaylı, yürüyüşte elele, kolkola anları. Kuru fasulye pilav günleri de oluyor ama daha çok bir simit bir çay. Bu da onlara yetiyor. Birbirlerini seviyorlar. Çiğdem kumral, saç hep kısa kesilmiş, gözler yeşile durmuş. Bir içim su. Hakkı'nın sözlüsü. Kütahya doğumlu. Kütahya işlemeli renkli kazaklar giyer kışın. Kısa siyah paltosu var. Yaz kış pantolon. Eylem içinde doğmuş Çiğdem. Onsuz eylem, onsuz seminer yok. Çiğdem çok dinler az konuşur. Herkes dinler söylediklerini. Çiğdem'in " Bu kadar savaş yeter artık Barış ilan edilmeli ! " lafı nitekim bir slogana dönüşmüştür zaman içinde. Birşeyler var Çiğdem'de. Birşeyler var. Bu açık. Bu kesin. Bu yaz Çiğdem'le Hakkı tatili Samsun'da, Kütahya'da, Bodrum'da, Kuşadası veya Marmaris'te geçirebilirdiler. Her kentte, her kasabada bir abla, bir abi, bir bacı, bir teyzekızı, bir amcaoğlu. Hayır Çiğdem ve Hakkı'nın yüreğini Kobane aşkı tutuşturuyor aylardan beri. Gençliklerini birer kaleşnikof gibi omuzlamış, namus, hakiki demokrasi ve özgürlük savaşı veren, köy, kasaba ve küçelerini, ev ev, adım adım kurtaran, özgürleştiren gençlerin mücadelesine yardımcı olmak azusu.

O gençler ki yaşdaşları. Yoldaşları. Yol arkadaşları. Kimiyle Samsun'da, Giresun'da, Mugla'da, Bursa'da, Ankara'da, Hatay'da, Ağrı'da, Mudanya'da, Van'da, Kütahya'da yürüyüş kollarında kolkola ve hep birağızdan kurtuluş, özgürlük ve hakiki demokrasi türküleri söylemişler. Zaman geçmiş yaşdaşlarından, yoldaşlarından, yol arkadaşlarından kimi düşmüş, düşmeden kaleşnikoflarını peşlerinden gelen hevalelere ve hevallere teslim etmişler : “ Al bu namusumuzdur ! ” diyerek. Düşenler zihinlerde canlı. Kurtarılan küçeler, köy ve kasabalar yıkık, yanık ve yaralıdır. İki gözüm sen bilirsin namuslarına leke sürülmüştür. Çiğdem ve Hakkı oralara gitmek ve görmek istiyordu. Gitmek, görmek ve bilhassa köy, kasaba ve küçeleri yeniden inşa etmek için. Umut, coşku ve barış taşımak için. Günü ve saati gelince Çiğdem ve Hakkı ana ve babalarıyla ve kardeşleriyle sarılıp öpüşmüş, helalleşmişlerdi. Bu yolun gidişi vardı dönüşü olmayabilirdi. Düğüne değil Hevalimin “ Savaş Alanı ”na gidiyorlardı. Ana-baba evini, abla ve abi evlerini terkettiklerinde arkalarından kovayla su dökülmüştü. Döneceklerine inanılıyordu çünkü. Aileninin göz nurları, medar-ı iftiharlarıydı onlar : İki fidan, iki can, iki heyecan. Barış ilan edilmeli artık ! Samsun'dan ayrılmadan Karadeniz'e kadar uzanmış, yüzlerini denize sürmüş, Mustafa Suphi ve yoldaşlarına kızıl mendilleri ve bir avuç kızıl karanfille veda etmişlerdi. Karadeniz kızıla çalmış, durulmuş, çocuklarını sarmış sarmalamış ve alınlarından öperek yolcu etmişti. Otobüse bindiklerinde yalnız değildiler. Türkülü (Sen söyle bana iki gözüm Nuray, “ Nereye uçar turnalar ”), coşkulu birçok genç daha yürüyüşe çıkıyordu onlarla. Çiğdem ve Hakkı mutluydular. Urfa'ya yolculuk bir göz açıp

kapayana kadar sürmüş, tütün ve ipek kokulu bu kente varır varmaz İsmail'in ve İzhak'ın babası, Yahudilerin ve Müslümanların atalarından Hazreti İbrahim'in " Balıklı Gölü "nü ziyaret etmiş, ellerindeki simitten birer parçayı balıklara sunmuşlardı : " İkramımızdır. Helaldir. " Suruç'a minibüsü kolayca bulmuş, kavimler kapısı ülkenin dört köşesinden birçok gençle birlikte yola çıkmışlardı. Suruç, Tarih'in ve insanoğlunun kadim mekanlarından : Çok dilli, çok dinli. İnsanları güleç veya asık suratlı, bazen somurtkan, tümü bıyıklı, kimi sakallı, tamamı şalvarlı, püşili, efkarlı, cıgaralı, kiminin yüzünde bir bıçak darbesi gibi Şark Çıbanı. Gençleri heyecanlı. Bıraksan bir adımda sınırı atlayacak kardeşleriyle birlikte silaha sarılacak. Görmüş geçirmiş Suruç. Sağlam. Çiğdem ve Hakkı ve yol arkadaşları Amara Kültür Derneği'ne vardıklarında coşkuyla karşılandılar, dostlar sofrasında, kendileri gibi Sosyalist Gençler Dernekleri Federasyonu (SGDF) taraftarı onlarca genç tarafından. Kobane'nin yeniden inşasına gidilecekti. Kültür Derneği'nin ağaçlar gölgesindeki bahçesinde konuşmalar yapıldı, kararlar alındı ... Yola çıktılar. Yol uzun. Pusu kurulu. Gençlik sağolsun yürüyüş kolu uzun. Gelecek yürüyüşte. Yürüyüş yolunda. Çiğdem ve Hakkı bizimle, biz onlarla, birlikte yürüyoruz artık. Çiğdem ve Hakkı bizimle evet. Yol uzun. Yürüyüş kolu da. Gelecek yürüyüşte artık. Çiğdem'in ve Hakkı'nın ve Suruç'ta iz bırakan yol arkadaşlarının izinde. Ölenlerin adlarını unutma İki Gözüm. (21 Temmuz 2005)

RAMO VE ALİ / TEMELİNE TÜKÜRÜYORUM SENİN SAINT-LAZARE GARI

Ulan Saint-Lazare Garı sen değil misin Ramo'nun ve Ali'nin ölümüne sebep ! Ulan Saint-Lazare Garı seni unutursam eğer yuh olsun bana, yuh ! Aylarca süren inşaatın batsın senin !

Temeline tükürüyorum evet ! Kaç yoldaşı inşaatında yedin. Alıp alıp kardeşlerimizi karatoprağın altına kaydıldın. Aç gözlü demiryolu. Karayolu. Kara yazgılar yolu. Yuh olsun sana.

Bunu duvarına yazıyorum. Silinmezle. Arman'ın çanta, bavul ve benzerleriyle donattığı heykeli var ya işte onun yanına. Evet silinmezle.

Katil gar, katil metro durağı, katil metro. Başa bela. Yaşam boyu kalacak orada : Ortak hafızamıza çakılı. Alacağın olsun senin Saint-Lazare Garı. Gelir günü, hesabı sorulur mutlaka.

Yanı başındaki Rue de Rome'a vuruyorum. Şımarma lan ! Sanki bizde Roma Sokağı yok ! Roma Sokağın batsın, iki gözün çıksın senin ! Leş !

İşte Le-Grand-Asterix Café'si. Dışarıdaki güneş vuruyor içeriye : Saksılarındaki yaprak ve çiçekler ışıkla şamanik bir danstalar. Güneşle eş. Garson bayan yaklaşıyor. Seslenerek : " Pardon ... pardon ... " Véronique,

Kieslowski'nin “ İkinci Yaşam ”ındaki kadın kahramanı, buralarda bir yerde olmalı, ama nerede ? Arıyorum. Aranıyorum. Belki hemen şimdi, Véronique birdenbire ve bilinmezi çok bir nedenle Alexandre'a sinirlenerek kalkacak ve kalkarken bütün kahve fincanlarını devirecek, sonra çekip gidecek. “ Pardon ... pardon ... ”

Herkesin “ İkinci Yaşam ” şansı olacak mı ? “ İkinci Yaşam ”ı yaşamak olası mı ?

İki adım sonra tam sırasıydı aniden karşımıza “ Printemps ” (İlk Bahar) çıkmasın mı ? Aniden evet. Sanki prime-time. Televizyonların prime-time'lari ise apaçık birer crime-time : Her televizyon kanalında saat 20 : 30'dan veya en geç : 21 : 30'dan itibaren sanki birer komiserlik kuruluyor. Polisiye diziler gırla gidiyor : Kan ve ölüm ve cinayet, saldırı ve şiddet. Al birini vur ötekine. Komiser Kolombo ile Komiser Maigret'ye yine de dikkat. Bilhassa “ Son bir sorum var ” dedikleri anlarda.

Lulu'ya sorarsanız “ İlkbahar sanki bir daha hiç gelmeyecek. ” Doktor Gérard, adresi bizde saklı, Lulu için, kızına, “ Kalbi sanki bir sigara kağıdı, dikkat ” diyor. Kızı ağlıyor. Sanki ilkbaharın son gözyaşları ... Lulu bizi bırakacak, aramızdan ayrılacak demek. Kal biraz daha Lulu. Ne olur kal biraz daha.

Gar'dan, metro durağından, café'den, doktorun kabinesinden çıkıyorum. Batignoles'a, yukarıya doğru yürüyorum. İşte Roma metro istasyonu : İçinden dışarıya, karanlıktan güne ve

güneşe doğru açılımı olan ender metro duraklarından biridir. Metro durağının girişinde, tam yanı başında, Yılmaz Güney'in Paris café'lerinden biri : Hemen orada. Yılmaz'ı anıyor, " Yol "uma devam ediyorum. Anılar peşimi bırakmıyorlar ama ... Square des Batignoles'a benimle birlikte dalıyorlar :

Genç, yaşlı, bayan ve bay, çocuk ve bebeler, rengarenk insanlar. Okul kaçkınları, hamile analar, cesaret kadınlar, bağrıışan bıcırıklar : Koşuyor, zıplıyor, düşüyor, kalkıyor, tekrar koşuyorlar. Neşeliler. Hava güneşli. Güneş gülümsemeli. Güneş'e yol örüyorlar. Metro rayları Güneş'e doğru döşeniyor. Geliyoruz diyorlar geleceğe. Gelecek Güneş'e bakıyor. Güneş geleceğe. Ağaçlar yüklü. Analar da. Ağaçlar yükünü tutmuş, yapraklarında tomurcuklar. Mevsim dolu. Mevsim gebe : Yılmaz'lara, Ramo'lara ve bütün Ali'lere. Başkaldırılara. Selam var isyankar Paris'lerden selam.

ÇANKIRILI MEHMET

Paris, Gare du Nord (Kuzey Garı) metro istasyonu. Yağlı kağıtlar, sandviç artıkları, izmaritler, pislik diz boyu. “Çöp tenekeleri” tıka basa...

Koridorlarda burun düşüren bir koku. Sidik kokusu. Hayat kadını, hayat erkeği, küçük fahişeler, esrar, afyon ve kokain satıcıları, keşler, cepçiler, beleşçiler, evsiz-barksızlar, “yeni yoksullar”, çilekeşler, bitirimler, kloşarlar, yolsuzlar, deliler, delirmek üzere olanlar ve daha bilmem neler üst üste, küme küme.

Kap-kaçak, alet-edavat, yiyecek ve içecekler pislikten rengini yitirmiş, kararmış naylon torbalarda.

Kimi kirli bir battaniyeye sarılmış uyukluyor. Belki de sızmış.

Sivil ve üniformalı polisler “yabancı avındalar”. O günlerin Başbakan’ı Michel Rocard “Bütün dünyanın sefaletini kabul edemeyiz” demedi mi? “Bu yıl 60 bin yabancıyı sınırdan çevirdik.” diye övünmedi mi? Polisler dönüp duruyorlar.

Alkolik bir yoksul koltuğundan düşüyor peronun soğuk zeminine, yığılıp kalıyor. Kimse oralı değil. Üstünden atlayıp metrolarına biniyorlar.

Fareler koltukların çevresinde, rayların üsünde, koridorlarda fır dönüyorlar.

Burası Paris ...

“Küçük Türkiye”: Paris’teki Türk mahallesine verdiğim isim. Türkiye sanki küçülmüş, bakkal, kahve, lokanta, tatlıcı, lahmacuncu ve dönercileriyle ve kitapçılarıyla gelmiş Paris’in bir mahallesine sığınmış. Sınırlarını Boulevard de Strasbourg ile Rue du Faubourg Poissonnière çiziyor: Vizesiz girilebilir. Aşağıda “karılar sokağı”, yani Rue Saint-Denis.

Mehmet Kaya ve hemşerisi Ali, metroya Strasbourg-Saint-Denis istasyonunda bindiler. Mehmet son beş ayın en mutlu gününü yaşıyor. O gün iş bulduğu gün çünkü. Ali de “Hadi madem yarın iş başı yapacaksın, gel bize gidelim, bu gece sıcak bir çorba iç.” dedi.

Mehmet gülümsüyor. Otuz ay oluyor Fransa’ya geleli. Siyasi mülteci olacaktı güya. Ama işler eskisi gibi değil artık. Fransız makamları çünkü ince eleyip sık dokuyorlar. “Ekonomiklere” siyasi mültecilik artık rüya. Binde bir.

Mehmet’in oturma izni biteli dört ay oluyor. Mehmet kaygılı. Mehmet beş aydır evsiz-barksız. Gün oldu Seine’in köprü altlarında, metro istasyonlarında, parklarda, sabahcı kahvelerinde geceledi. Gün oldu bir ekmekle karnını doyurdu. Gün oldu onu bile bulamadı. Sefaleti tanıdı Mehmet. Sefaleti.

Mehmet “meteliksiz”. Mehmet “kaçak”. Mehmet aç.

Çankırı-Yapraklı'nın Aşağıöz köyünün bu sessiz, bu kendi halindeki delikanlısı Fransa'yı “ekmek kapısı” seçti. Seçmez olaydı. Geldi geleli dertler birbiri peşine bindi sırtına. Önce babasını yitirdi. Sonra ağabeyini. Dört çocuklu ailesine dört çocuk ve bir kadın daha eklendi. Oldu “on ağız”.

Ali, kolunu dürtüyor Mehmet'in, “sıkma canını, yol düzlüğe vurdu.” diyor. Ali dost. Ali sevecen. Umutlanıyor Mehmet. Havalandı havalanacak. Paris'ten Çankırı kaç kilometre ki? Çankırı'nın suyu, yoğurdu, soğanı ... gelip gelip bir şeyler anlatıyorlar Mehmet'e...

Gare du Nord'a vardı metro. Aktarma yapmak için indiler. Kloşarları, yersiz-yurtsuzları gördü Mehmet. “Bir daha buralara düşmemeliyim” dedi içinden.

Yürüdü Mehmet...

Ali, Paris'in kuzey banliyölerinden Villiers-le-Bel'de oturuyor. Atladılar RER'e. Saat 20.30. Vagonlar iki saat öncesine göre تنها. Mehmet'in gözü bir ara dört Fransızla takıldı. Birbirleriyle kabaca şakalaşan dört genç. Biri diğerinin paçasını tutuşturmaya çalışıyor çakmağıyla. Biri sanki “iyice içmiş”. Dikkatli bakınca Mehmet montlarının altında, kelepçe birinde, tabanca ötekinde, telsiz berikinde göründü. Şafak attı Mehmet'te. Ya şimdi...

Tam o sırada “sivillerden” biri baktı Mehmet’e. Kalktı yerinden. Yaklaştı. Tam Mehmet’in karşısında durdu ve Mehmet’e “Vos papiers!” demez mi? Mehmet’te kağıt mağıt hak getire. Metro bileti bile yok Mehmet’in. Mehmet “bittik”. Polisler “Bizimle ineceksin” emrini veriyorlar.

Ali oralı değil artık. “Ne hemşerisi hemşerim?”(!) Film koptu.

İlk durak Saint-Denis. Dört sivil e Mehmet iniyorlar Ali yoluna devam ediyor: “Ne şeytanı gör, ne kulvallahı oku!” İnanmış adam Ali. Doğru bildiği yoldan bir dirhem ötesine adım atmaz Ali.

Ali bıraktı Mehmet’i polislere.

Aldı Mehmet’i bir panik. “Ya tutarsa” hesabıyla, iner inmez istasyona, tabanları yağladı. Ama o sarhoş görünen polis var ya, işte o, hızla fırladı. Ve yakaladı iki adımda Mehmet’i. Mehmet debeleniyor. Kurtulmaya çalışıyor Mehmet. İtişip kakışıyor, mücadele ediyor polisle. Hayat memmat meselesi bu kardeşlerim. Polis çok feci bir yumruk vuruyor Mehmet’e. Açlıktan yıkılmak üzere olan Mehmet, kaybediyor dengesini ve düşüyor başı üstüne. Sonra....

Sonrası zor. Çok zor.

Olaydan iki hafta sonra, Çankırılılara bir haber ulaştırılır: “Mehmet Kaya öldü. Gelin ölünüzü alın!”

Hemşerileri Paris Başkonsolosluğuna koşuyorlar: “Bir umar?”

Cevap: “Gidin falanca cenaze işleri şirketine. Onlar her şeyle uğraşırlar.”

İyi de Mehmet niye öldü? Nasıl öldü? Hem cenaze şirketine onca parayı kim ödeyecek?

Yaşlıca işçilerden biri, “Kalkın, gidip derneklere başvuralım” diyor. Öyle yapıyorlar. Paris Halkevi’nin kapısını çalıyorlar.

Halkevi yöneticileri ve çevirmeni başlıyorlar araştırmaya. Mehmet’i morgda buluyorlar. Morgda onlara hemen “Alın en kısa zamanda cesedinizi.” diyorlar. Doktor raporunda “kalp krizinden öldü” yazılı. “Ulan Mehmet, sen kalp krizinden ölecek adam mıydın?” Hem Mehmet’in kafasındaki o morluk, o şişlik neyin nesi?

İlgili Hastaneye gidiliyor: “Burada böyle bir ölüm olayı olmadı” yanıtı alıyorlar. O zaman Mehmet nerede, nasıl öldü?

Paris’in güneyinde, Evry isimli “yeni bir kent” var. Evry denen kentin yakınında ise bir “merkez”. “Kaçaklar” yakalanınca, oraya “konuyorlar”: Onbeş gün içinde ilk uçakla ülkesine “iade edilmek” üzere.

Mehmet kardeşimi de, düşüp kafasını peron betonuna çarptığında hastahaneye götürüp “Beyin kanaması tehlikesi var mı?” diye muayene ettireceklerine, tıkıyorlar merkeze.

Mehmet orada ölüyor.

Kimsesiz.

Dilsiz.

Meteliksiz Mehmet.

Mezarı şimdi Çankırı-Yapraklı'nın Aşağıöz köyündedir.

(Bu öykü daha önce Paris'in Nabzı Metroda Atar başlıklı ekitabımda yer aldı: ekitap.ayorum.com sitesinde bulabilirsiniz.)

SOYADI TASHİHİ

Açık yargılamada davacı söz aldı ve noktaları ı'ların üstüne koydu, aynen şöyle :

“ Sayın pek muhterem hakim bey, nüfus kütüğünde soyadım Hurt'tur. Ancak soyismimin bir anlamı yoktur. Atalarımın bu soyismini neden ve niçin ve nasıl seçtiklerini halen anlamış değilimdir. Ayrıca köyümüzde bu soyadı taşıyan pek çok insan vardır. Hem de benim adımlı ve soyadımı, yani Zeyneb Hurt adını ve soyadını, taşıyan pek çok kişi bulunmaktadır. Bu durum resmi işlemlerimde ve resmi daireler önünde bazı yanlışlıklara sebebiyet vermektedir. Mektub ve havalelerimde keza bazı başka yanlışlıklar yaşamaktayım hakim bey. Bu nedenlerle ayrıca bir anlamı da olmayan bu soyadımın bir an önce Özçelik olarak değiştirilmesine karar verilmesini yüksek makamınızdan istirham etmekteyim bilakis. ”

Hakim bey önünde, davacı, dava dilekçesindekileri aynen tekrarladı yani, anlayacağınız.

Davalı nüfus dairesinin pek saygı değer temsilcisi sözü aldı sonra, şunları beyan etti, aynen :

“ Davacının davasını ispat etmesini ve neticede takdiri yüksek mahkemenin adil olacağından asla şüphe etmediğimi, kararı onun takdirine bıraktığımı “.

Davacıya ait nüfus kaydı, adli sicil kaydı, emniyet kaydı ve birden fazla olan Zeyneb Hurt isimlerine ve soyisimlerine ait kayıtlar getirilmişti. Herbiri tek tek incelendi.

Davacı tanıkları dinlendi.

Türk Dil Kurumu'ndan davacının soyadının bir anlamı olup olmadığı soruldu.

Ayrıca savcılık araştırması yapıldı.
Durum açıklık kazandı, aynen şöyle :

“ Celbolunan kayıtlara göre, davacının sabıka kaydı olmadığı, aranan şahıslardan olmadığı, pasaport tahdidinin bulunmadığı, soyadının yani Hurt soyadının Türkçe bir kelime olmadığı ve herhangi bir anlam taşımadığı bildirilmiştir : Türk Dil Kurumu ödevini ciddi bir şekilde icra etmiştir. Kendilerine bilhassa müteşekkirimiz hakim bey. ”

“ Dinlenen davacı tanıkları, yeminli beyanlarında, köylerinde aynı soyadının çok sayıda bulunduğu, Zeyneb Hurt isimli şahısların ise birden fazla bulunduğunu, davacıya gelen mektubun başka Zeyneb Hurt'a verildiğini, bu nedenle şahıslar arasında tartışma ve hatta kavgalar çıktığını ve davacının da bütün bu olaylardan çok olumsuz etkilendiğini açık beyan etmişlerdir. ” Netekim. Aynıyla vaki.

Cumhuriyet savcısı da mütealasında, celbolunan kayıtlar ve yazı cevapları ile dinlenen yeminli tanıkların anlatımlarının karşısında, davacının Hurt olan soyadının bir anlamı olmadığı

gibi, aynı isim ve soyisimli şahısların da birden fazla olması ve bazı karışıklıklara ve yanlışlıklara sebebiyet vermesi nedeniyle davacının Hurt olan soyadının Özçelik olarak değiştirilmesine karar verilmesini kibarca talep ve müteale etmiştir.

Velhasıl.

İddia, savunma, celbolunan kayıtlar ve müteale itibariyle davacının Hurt olan soyadının bir anlamı olmadığı gibi, bazı yanlışlıklara sebebiyet verildiği ve davacının bundan olumsuz yönde etkilendiği anlaşıldığından davanın kabulüne dair karar vermek gerektiği sonuç ve kanatına varılmıştır. Tekrar.

Tekrarda kusur yoktur. Açıkca.

Netice itibariyle hüküm şöyle alınmıştır : Yukarıda açıklanan nedenlerle :

Bir : Açılan davanın kabulü ile ili, ilçesi, köyü, nüfus kütüğünün cilt şu numara, sıra bu numara, vesaire nüfusa kayıtlı, o ve bunun kızı bundan olma, malum tarihli doğumlu Zeyneb Hurt'un nüfustaki Hurt soyadı Özçelik olarak değiştirilmiştir,

İki : Kararın mahalli gazetede yayınlanmasına,

Üç : Karar kesinleştikten sonra bir örneğinin Adli Sicil, bir örneğinin de İl Emniyet Müdürlüğü'ne gönderilmesine, peşin alınan harcın mahsubu ile bakiye şu kadar tl'nin harcın

davacıdan tahsiline, yargılama giderlerinin davacı üzerine bırakılmasına, dair, tarafların yüzlerine karşı cumhuriyet savcısının huzuru ile kanun yolu açık olmak üzere verilen karar okunup tefhim kılındı.

Vesselam.

(5 Ağustos 2014)

BAHAR

Saat yediotuz. Uyanıyorum.

Ve ilk iş pencereyi açıyorum gepgeniş.

Koskocaman, pırıl pırıl, samansarısı bir güneş odama yuvarlanıyor. Isıtıyor. Tebessüm ediyor. Bir, iki, derken üç takla atıyor ve köşesine çekiliyor.

Gün-eş ısıtıyor evet. Kışın, o berbat ve tek tek hepimizi ve bütünüümüze iliklerimize kadar üşüten, o hain ve soğuk, soğuk ve yüzsüz (kapıdan kovuyorsun pencereden giriyor, pencereden kovuyorsun bacadan giriyor cinsinden çünkü, pes !) ve pek bilinen o zalim kışın perperişan ettiği kemiklerimiz ısınıyor. Damarlarımızda hayatın civası devinime giriyor. Girişiyor. Girişiyor. Girişiyor.

Geçen gün bahar da böyle gelivermişti. Aniden.

Birdenbire ve akan zamanın akışından habersiz. Balkonda oturuyordum ve öğleden sonrasının ilk birasını yudumluyordum, şerefeeee. Tak tak. Tak tak ...

Ne o ? Kim o ? Kapı olmalı bu.

Kalkıyorum ve kapıya doğru bir-iki adım atıyorum, yaklaşıyorum. Aniden yolum kesiliyor (!) :

-Kim o ?

-Bahar.

-Sigarayı bıraktım.

-Bahar sigarası değil aptalım, Bahar !

Komşumuzun kızı Bahar. Anaaa. Birden ağzımda güller açtı, papatyalar da, kelebelekler uçuşuyor, ağustos böcekleri avaz avaz ... Ne yapmalı ? (Lenin bu konuda hiç mi hiç yardımcı olamaz. Benden söylemesi !)

Annem evde değil mi demeli ? Annem gelince size ugrasın mı demeli ?

Bahar, komşumuzun tombul, yanakları pembe, gözleri ışıltılı, hem şirin hem fettan, hem son derece neşeli ve çok konuşkan kızı. Biraz korkutmuyor da değil hani. Otururken dizini dizime yapıştırması, masa altından elimi tutması, falan filan.

Tak tak.

Kapı bu canım. Kim o acaba? Kapı çalınıyor hâlâ ve ben yerimden bile kıpırdamamışım. Peki o kapıya yaklaşan kimdi ? Çocukluğum olmalı. Evet kesin bu, yolumu kesen çocukluğum içimden çıkmış kendi kendisiyle oynuyor. Bana çalım atıyor. Ama gol atamıyor. Müdafam çünkü çok muhkem. Ama bu kadarı da yeter :

Aniden uyanıyorum : Oğlum bunlar senin çocukluk anılarını diyorum. Ve kapıyı açıyorum. Açar açmaz tonlarca çiçek, gül, kelebek, ağustos böceği, arı, bal, güvercin, sülün, tavşan, kirpi, bülbül, ceylan, geyik, karaca, sincap, erik ağaçları, elma ağaçları, kiraz ağacı, malatya gülleri, papatyaları, kanarya, neararsanbulursunya, evet her şey ve her canlı hep birden giriveriyorlar ve beni sırtlarına alıp havalandırıyorlar.

Ayaklarım yerden kesiliyor.

Yükseliyorum, yükseliyorum, yükseliyorum.

Yeryüzünde ararken anama gökyüzünde rastlıyorum. Anamla elele tutuşuyorum ve en şirin, en mavi ve en küçük bulutu seçip üstüne birlikte kuruluyoruz ve dünya turumuzu atıyoruz. Gün-eş bize eşlik ediyor. Tebessümünü eksik etmeden, çiçekler açmış dudaklarında. Doğrulup güneşi dudaklarından öpüyorum. Titriyorum. Sarsılıyorum. Anam belimden tutuyor, hani bulutumuzun üstünden düşmeyeyim diye ...

Analar güzel analar, mübarek ellerini ve güzel gözlerini bizden esirgemeyen analar. Bu öyküm size. Helal olsun.

İÇİNDEKİLER

Çok kısa sunu

Çığlık

Narkissos

Çiğdem ve Hakkı

Ramo ile Ali / Temeline tükürüyorum senin Saint-
Lazare Garı

Çankırlılı Mehmet

Soyadı tashihi

Bahar

M. ŞEHMUS GÜZEL

**ÖYKÜLER
YEDİSİBİR YERDE**

ekitap.ayorum.com